

en Præmie, som er af lige Beløb med Statens, naar dertil ikke medgaaer over 400 Rbd., saa vil man jo let kunne halvere. Forøvrigt maa det overlades Foreningerne selv at ordne dette Forhold, og, saavidt jeg forstod, var det netop det, som den ærede Ordfører har gjort.

Ordføreren: I det foreliggende Afsnit, saaledes som den høitagtede Formand har deelt Behandlingen af nærværende Udkast, vil man finde en practisk Gjennemførelse af § 1, navnlig forsaavidt Præmieystemet angaaer. Først maa jeg takke den høitærede Indenrigsminister for det Svar, han allerede har givet mig paa det Spørgsmaal, som jeg tillod mig at gjøre med Hensyn til § 5, hvorefter han har meent, at den praktisk kunde lade sig gennemføre, saaledes som jeg dengang tillod mig at anføre. Jeg skal imidlertid nu i Anledning af § 2 tillade mig at rette et andet Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister. Der er nemlig i § 2 kun talt om, at Uddelingen af Præmier skal tilstaaes for de bedste Tilæggsdyr af Heste, Dvæg, Faar og Sviin, og vi have været uenige mellem os selv indbyrdes, om man ikke her burde optage, hvad den omtalte Commission i sin Tid har optaget, nemlig, at man ogsaa kunde udsætte Præmier for Biavl. Det er navnlig bekjendt, at Biavlen i visse fattige Hedeegne har en særdeles betydelig Interesse, navnlig for den mindre Algerdyrker, for Huusmanden; det vilde derfor maaskee have en god og gavnlig Indflydelse, ligesom det ogsaa er bekjendt, at lignende Præmieuddeling finder Sted og har i høj Grad fremmet Biavlen i de hannoveranske Hedeegne, hvis man gav Lovudkastet den Udvidelse, at man ogsaa optog Præmier for Biavlen deri. Hvis den høitærede Indenrigsminister ikke skulde have Noget herimod, skal jeg derfor forbeholde mig paa Udvalgets Vegne at tage under Overveielse, hvorvidt man ved 3de Behandling ogsaa vil optage denne Gjenstand.

Med Hensyn til § 8 har Udvalget tilladt sig at foreslaae et Par Forandringer. Den første gaaer ud paa en Omredaction, men dog tillige paa en reel Ændring. Det hedder nemlig i Lovudkastet: „Om Tiden og Stedet, hvorpaa Dyrskuerne holdes, meddeles Landstutmesteren Underretning“, og naar det nu for-

blev ved Udkastets Bestemmelser i saa Henseende, at der kun skulde gives ham Underretning om Dyrskuet, vilde der let kunne opstaae Conflicter, idet Landstutmesteren, uagtet det maa ansees for ønskeligt, at han overværer alle Dyrskuer, dog muligens ikke kunde komme til den for et enselt berammede Tid; det er derfor, at Udvalget har tilladt sig at foreslaae, at disse Dyrskuer skulde berammes efter Overenskomst med Landstutmesteren. Den anden Forandring, Udvalget har tilladt sig at foreslaae, er den, at man, tvertimod Udkastets Bestemmelse i saa Henseende, har formeent, at Landstutmesteren bør have Stemme ved Præmieuddelingen, hvorimod Lovudkastet, som sagt, ikke har troet at burde gaae ind derpaa. Jeg troer virkelig, at man ikke godt kan nægte, at det vil være aldeles nødvendigt eller idetmindste særdeles gavnligt, at Landstutmesteren har en saadan Stemme, idet han derved efter sin Formening faaer den rette Betydning, som han bør have. Det kan nemlig ikke være Andet, end at man bestandig maa tænke sig, at Theorie og Erfaring med Hensyn til disse Forhold maae saa meget som muligt følges ad; Erfaringens Kundskab supponerer jeg fornemmelig at være tilstede hos de praktiske Mand, som de folkelige Landboforeninger ville udvalge, hvorimod Theorien i højeste Grad maa antages at være tilstede hos Landstutmesteren, og jeg troer derfor, at hvis man er enig om den Sætning, at Theorie og Praxis i Forening bringe det bedste Resultat i alle Livets Forhold, vil man ogsaa finde det rigtigt at tillægge Landstutmesteren, som navnlig med Hensyn til Theorien maa ansees for den meest Sagkyndige, en saadan Stemme. Jeg skal herved bemærke, at vort Forslag ikke gaaer ud paa at tilføjesætte den Indflydelse, som bør tillægges det folkelige Element i Besigtelsescommissionen; thi Landstutmesteren skal kun have een Stemme, og kan altsaa let blive overstemt af de to andre Medlemmer. Hvad angaaer den tidligere Præmieuddeling, da var Forholdet ganske anderledes, idet de af Regjeringen udnævnte Embedsmænd vare de afgjørende, og derved let kunde aldeles tilintetgjøre det Votum, som de dengang — jeg troer af Amtmanden — udnævnte Landmænd afgave.